

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobců: a) L. L.
 b) **Rohozecký okrašlovací spolek, z. s.**
 se sídlem Malý Rohozec 4, 511 01 Turnov
 jednající Mgr. Lukášem Berndtem, předsedou spolku
 obou zastoupených JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem
 se sídlem Slavíkova 23, Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
 se sídlem U Jezu 642/2A, Liberec

za účasti: **KAMAX, s. r. o.**
 se sídlem Nudvojovice 1474, 511 01 Turnov
 zastupené advokátem JUDr. Danielem Novotným, Ph.D.,
 společníkem AK Novotný & Partner, s. r. o.
 se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. srpna 2022, sp. zn. OÚPSŘ 191/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 62359/2022-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 25. 3. 2021, sp. zn. SÚ/3608/20/HOZ, č. j. SU/21/783/HOI, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Stavební úřad výrokem I. vydal podle § 79, 92 a 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro danou věc (dále také jen „stavební zákon“), změnu územního rozhodnutí o umístění stavby „Logistická a skladovací hala“ v k. ú. Daliměřice vydaného dne 7. 10. 2011 pod sp. zn. SÚ/5093/11/HOZ, č. j. SU/11/6573/HOI, na příslušných pozemcích v k. ú. (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“). Výrokem II. stanovil podmínky pro změnu umístění Stavby.

II. Obsah žaloby

3. V **prvém žalobním okruhu** včas podané žaloby brojili žalobci proti tomu, že Stavba nesplňuje požadavky na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek uživatelů okolních staveb. Ve vztahu k této problematice uplatnili hned několik tvrzení.
4. Předně upozornili, že napadená rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů vykazují rozpor jak s předpisy veřejnoprávními, tak i soukromoprávními. Obě roviny (soukromoprávní i veřejnoprávní) se zde překrývají, předmětem veřejnoprávní regulace je zde nejen ochrana zájmů veřejných, ale i soukromých - soukromých zájmů vlastníků sousedních nemovitostí [tj. zde mj. žalobce a)], neboť právě jejich nemovitosti tvoří prostředí a území, které je danou stavbou ovlivněno (a požadavky daných právních předpisů chráněno). Umísťovaný záměr do dané oblasti přináší negativní vlivy spojené s průmyslovou výrobou provozovanou v dané stavbě, tj. zejména obtěžování hlukem, znečišťujícími látkami, prašností a dalšími imisemi, což narušuje pohodu bydlení a způsobuje zhoršení životních podmínek v daném území, a to nad míru přiměřenou poměrům.
5. Dle žalobců se jedná o námitky, které jsou podepřeny zkušenostmi se skutečným dopadem (se skutečnými vlivy) stávajícího několikaletého provozu (první linky a následně další linky), který má být rozšířen až na 7 kalících linek. Sousední nemovitosti, včetně nemovitostí žalobce a), jsou od zahájení daného provozu obtěžovány zejména hlukem z tohoto provozu; jedná se mj. o hučení, dunění a další zvuky, toto je dále zkombinováno s hlukem při manipulaci na ploše u stavby (rachocení, motory kamionů apod.).
6. Hluková zátěž působená tímto provozem v noci znemožňuje nerušený spánek - hluk z daného provozu vede k přerušování spánku (působí probouzení), tj. vede k poruchám spánku a ohrožení zdraví. Z důvodu hlukové zátěže z daného provozu ve dne nelze větrat, posedět na zahradě či dát ven spát dítě; jsou dny, kdy na sebe musí sousedé přes plot křičet, aby se vůbec slyšeli. Nejedná se přitom o hluk nahodilý, ale o hluk, který je pravidelně, resp. kontinuálně spojen s daným stávajícím provozem.

7. Jedná se o obtěžování nepřiměřené i poměrům dané lokality a o nepřípustné omezování obvyklého užívání sousedních domů a pozemků určených k bydlení, včetně omezení obvyklého užívání nemovitostí žalobce a) – zejména jeho domu č. p. X.
8. Již na základě modelových studií bylo upozorňováno na to, že provoz dané stavby může být na hranici hlukových limitů, přičemž zkušenosti s provozem dané stavby ukazují, že hluková zátěž působící na okolní nemovitosti, včetně nemovitostí žalobce a), je více obtěžující (vyšší), než bylo předpokládáno; navrhované rozšíření provozu tento stav ještě zhorší. To je zkombinováno s nárůstem znečišťujících látek v ovzduší, neboť se jedná o nový stacionární zdroj znečištění ovzduší. Při měření provedeném v prosinci 2013 bylo v lokalitě naměřeno značné překročení imisního limitu pro benzo(a)pyren, jakož i překročení imisního limitu pro oxidy dusíku (byť pouze na základě krátkodobého měření, nikoli ročního průměru, k němuž se limit vztahuje). Podstatné negativní vlivy na obytné nemovitosti v sousedství, včetně nemovitostí žalobce a), bude působit i doprava vyvolaná projednávaným záměrem.
9. Dle názoru žalobců se Stavební úřad ani žalovaný těmito námitkami řádně nezabývali (pouze konstatovali, že kvalita prostředí narušena není). Zdůraznili, že podstatou výše uvedených námitek není skutečnost, že by Stavební záměr nesplňoval limity pro hluk nebo znečištění ovzduší, ale jsou jí negativní vlivy umísťované změny, kdy namísto využití stávajících hal pro skladování má být rozšířena průmyslová výroba (kalení kovů, tažení drátu ad.), přičemž negativní vlivy záměru (v součtu s negativními vlivy stávajícího provozu) ve svém souhrnu nepřípustně narušují kvalitu daného prostředí, a tedy daná navrhovaná činnost (změna) nemůže být přípustná. Stavební záměr musí stavební úřad posoudit - ve vztahu k zákazu narušení pohody bydlení a kvality prostředí - komplexně z hlediska souhrnu všech působících negativních vlivů záměru v kombinaci s jeho situováním na pozemku, urbanisticko-architektonickými vlastnostmi, kapacitou a dalšími jeho parametry. Není zde tedy rozhodné, zda negativní vlivy stavby překračují limity stanovené právními předpisy nebo nikoli, neboť ve svém souhrnu vedou k nepřípustnému narušení kvality prostředí sousedních obytných domů.
10. Právě námitkami účastníků řízení (a podklady, na něž účastníci řízení v námitkách odkazují) je doloženo narušení kvality bydlení v daném místě. Byť se tedy jedná o „subjektivní“ vnímání daných imisí, je zřejmé, že objektivně by uvedené imise jako obtěžující vnímala i jakákoli jiná osoba, která by byla v postavení vlastníků daných nemovitostí, tj. je zřejmé, že tyto negativní vlivy nelze považovat za „subjektivní“ (a neobjektivní), ale je nutno je považovat za zřejmé a vnímatelné a existující nejen subjektivně, ale i objektivně.
11. Ani kladná stanoviska dotčených orgánů neznamenalý soulad Stavby s výše uvedenými požadavky. Skutečnost, že Stavba byla projednána s dotčenými orgány, nezabývá Stavební úřad povinností ověřit soulad dané Stavby s požadavky všech na daný případ se vztahujících právních předpisů (a žalovaného povinnosti toto na základě správního řádu i odvolání účastníků řádně přezkoumat), neboť stavební úřady jsou garanty zákonnosti územního (resp. odvolacího) rozhodnutí.
12. Žalobci dále uvedli, že okolní obytné domy [včetně domu žalobce a)] byly postaveny v osmdesátých letech na konci průmyslové zóny v zadní části areálu pivovaru, a to v pivovarské zahradě na břehu rybníka v sousedství polí, tedy v prostředí klidného bydlení; jiný průmysl v okolí v té době nebyl. Situování domů bylo zvoleno tak, aby

hluk z provozu pivovaru nepronikal k obytným domům. Byť se tedy jedná o domy vedle výrobního provozu (pivovaru), jednalo se o klidné obytné prostředí; poměry dané lokality tedy nebyly charakterizovány nějakou stávající (historickou) zvýšenou zátěží, kterou by bylo možno promítat do posuzování stávajících poměrů dané lokality.

13. Dle nich nelze přidávat a zvyšovat zátěž a obtěžování sousedních rodinných domů s poukazem na předchozí (navíc dodatečně) schválený provoz, neboť tímto by ve svém souhrnu došlo k nepřipustnému celkovému zhoršení prostředí v daném místě. Jestliže nelze obytné nemovitosti [včetně nemovitostí žalobce a)] z důvodů negativních vlivů sousedního hutnického provozu „normálně“ a obvyklým způsobem užívat k jejich účelu (bydlení), potom se jedná nepochybně o obtěžování nepřiměřené a nepřipustné.
14. Předmětné územní rozhodnutí tak bylo dle přesvědčení žalobců vydáno v rozporu s § 76 odst. 2, § 90 odst. 1 písm. a) a § 92 odst. 2 stavebního zákona, § 20 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a § 1013 odst. 1 občanského zákoníku; tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své, přičemž jeho rozhodnutí je navíc vydáno i v rozporu s § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.
15. V **druhém žalobním bodu** žalobci namítali, že nebylo prokázáno, že Stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem a znečištěním ovzduší. Požadovali, aby soud přezkoumal závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí, na které odkazuje žalovaný pro zamítnutí námitek žalobců týkajících se hluku, konkrétně závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje jako orgánu ochrany veřejného zdraví ze dne 20. 3. 2019, č. j. KHSLB 03172/2019, a potvrzující přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 9. 2021, č. j. MZDR 29951/2021. A to z důvodu, že jestliže se uvedená závazná stanoviska opírají o hlukové studie, resp. o měření nezachycující skutečnou hlukovou zátěž působenou provozem dané stavby, nemohou být tato závazná stanoviska bezvadným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, které by mělo být vydáno na základě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu).
16. Z hlediska hluku konstatovali, že žalobcem a) bylo v řízení uvedeno, že hluková studie vychází z měření v březnu 2015, kdy ještě nebyla v provozu indukční linka a další kalící linka, nebyla rozšířena skladová budova. Ani následná měření neproběhla v podmínkách odpovídajících skutečnému provozu. Byly uzavřeny všechny otvory ve stavbě a na manipulační ploše mezi skladovou halou a sousedními obytnými nemovitostmi byl naprostý klid (žádné kamiony, žádná manipulace s paletami, kontejnery nebo materiálem a s tím spojený hluk ad.). Hluková studie tedy díky podkladům, které nemohou vypovídat o skutečné hlukové zátěži související s daným provozem, neodpovídá skutečnému hlukovému zatížení, které lze předpokládat.
17. Obdobná situace je i ve vztahu ke znečištění ovzduší. Rozptylové studie se zabývají znečištěním ovzduší v hlavní zástavbě Malého Rohozce a vlivem dopravy u domů při silnici na Jenišovice, ale neberou v úvahu, že hlavní zátěž dopravy v areálu zasáhne právě obyvatele domů č. p. X. Navíc je nutno ke všem třem rozptylovým studiím (2012, 2015 a 2018) zopakovat, že pro roční koncentrace imisí využívají pouze odhadované údaje, které nijak nereflektují existenci průmyslové zóny a ani skutečnost, že Turnov - Vesecko je v Libereckém kraji devátým dopravou nejzatíženějším místem. I nadále tedy nebylo dle žalobců prokázáno, že limity pro škodlivé látky v ovzduší na Vesecku a Malém Rohozci

nejsou již dnes překročeny. Mělo být provedeno jak měření hluku reflektující skutečnou hlukovou zátěž emitovanou provozem již stávající stavby, jakož i měření znečištění ovzduší vycházející z dlouhodobého měření tak, aby skutečné hodnoty stávajícího znečištění ovzduší v daném místě byly zjištěny.

18. Žalobci dále namítli, že z hlediska znečištění ovzduší nebylo v řízení předloženo žádné závazné stanovisko nebo rozhodnutí orgánu ochrany ovzduší, které by závazně potvrzovalo soulad záměru s požadavky právních předpisů na ochranu ovzduší (byla předložena jen nezávazná a neformální vyjádření).
19. V pořadí **třetí žalobní bod** se věnoval otázce souladu Stavebního záměru s územně plánovací dokumentací města Turnov. Žalobci zastávají názor, že předmětný záměr nesplňuje regulativy Územního plánu Turnov na využití daného území. Upozornili, že kalení je postup používaný v metalurgii při zušlechťování oceli a patří do oboru hutnictví. Šrouby nadto nejsou hotovými výrobky, ale výrobky, které se používají v další výrobě. Těžký průmysl je označení pro průmysl, v němž nejsou výrobky určeny pro konečného spotřebitele, nicméně se užijí ve výrobě další. Právě tak tomu je v projednávaném případě.
20. Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť navrhovaná (prvo)výroba je činností hutnickou - kalením dochází ke změně struktury a vlastností kovu, obdobně to platí i o další činnosti (tažení drátu).
21. K tomuto žalobci odkázali na znalecký posudek soudního znalce Prof. Ing. K. M., CSc., ze dne 30. 8. 2013 (č. 55/2013), jehož závěr zní: „*Kalení je postup používaný v metalurgii při zušlechťování ocelí a patří tedy do oboru hutnictví*“; na znalecký posudek soudního znalce Prof. Ing. K. M., CSc., ze dne 4. 11. 2016 (č. 66), jehož závěr zní, že „*tažení kovových (ocelových) drátů na žádaný průměr spadá do oboru hutnictví*“ a na odborné vyjádření soudního znalce Ing. Z. Č., CSc., ze dne 2. 4. 2017 (č. 02/17), jehož závěr zní: „*V posuzovaném případě s ohledem na uváděný charakter projektované výrobní jednotky (viz objem výroby, kalírna, tažírna drátu atd.) lze dotčené způsoby povrchové úpravy kovů – dle názoru posuzovatele – zařadit nejspíše pod termíny průmyslová prvovýroba nebo hutnictví....*“.
22. Jestliže se tedy má v daném případě jednat o průmyslovou (prvo)výrobu, jejímž předmětem činnosti jsou výrobní činnosti založené na hutnických postupech, potom je zcela zřejmé, že se jedná o výrobu těžkého průmyslu (hutnictví), která je na daném místě dle Územního plánu Turnova nepřipustná.
23. Dále žalobci namítli, že se zároveň jedná rovněž o činnost dle Územního plánu Turnov nepřipustnou také z dalších důvodů, neboť jde o:
 - výrobu obtěžující své okolí pachem, spadem i jinak dlouhodobě zatěžující životní prostředí,
 - výrobu s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody,
 - výrobu, která svým provozováním a technickým zařízením naruší užívání pozemků, staveb a
 - zařízení za hranicí pozemku a sníží kvalitu prostředí sousedících území.
24. Toto tvrzení odůvodnili v podstatě shodnými argumenty, jako důvodnost prvních dvou žalobních okruhů této žaloby. Zmínili ještě navíc vyšší spotřebovaného plynu ve

výrobním závodu osoby zúčastněné na řízení, splněn nebyl ani regulativ zakazující umístování výrob s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody. Jedná se o parametry, které prokazují jednak nesoulad Stavebního záměru s Územním plánem Turnov, jednak nadměrnou zátěž životního prostředí v daném místě.

25. Žalobci proto ze shora uvedených důvodů požádali soud, aby přezkoumal rovněž závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí pořízené orgány územního plánování, konkrétně závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města, ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. ORM/22/69/LAK, a potvrzující přezkumné závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 5. 2022, č. j. KULK 33495/2022-OUP (sp. zn. OÚPSŘ 228/2021/OÚP).
26. Dle nich je předmětná změna územního rozhodnutí v rozporu s územně plánovací dokumentací města Turnov a územní rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu § 43 odst. 5 stavebního zákona; tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své, přičemž jeho rozhodnutí bylo vydáno též v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 a dále s § 89 odst. 2 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
27. V závěru žaloby žalobci akcentovali, že byli napadeným rozhodnutím zkráceni na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu, žalobce a) byl zkrácen i na svém právu vlastnickém k domu čp. 53 a přilehlým pozemkům, žalobce b) pak na svém právu na příznivé životní prostředí.
28. Proto navrhli zrušit žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
29. Krajský soud doplňuje, že žalobci zároveň požádali o přiznání odkladného účinku žalobě, kterému nebylo usnesením ze dne 9. 11. 2022, č. j. 30 A 76/2022 – 42, vyhověno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

30. Žalovaný úvodem svého vyjádření k žalobě poukázal na to, že obsahově téměř totožnou žalobu zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56, stejně tak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti němu a to rozsudkem ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36. Předmětem daného řízení bylo dodatečné povolení záměru „Stavební úpravy skladové haly – vestavba kalící linky v areálu Kamax – Vesecko“, šlo tedy o velmi podobnou problematiku jako nyní a především tehdejší žalobní námitky byly prakticky identické jako v žalobě nyní posuzované.
31. K námitkám týkajícím se kvality životního prostředí uvedl, že žalobci sice tvrdí, že se jedná o rozpor jak s předpisy veřejnoprávními, tak soukromoprávními, které mají stejný účel, ale dále žádnou argumentaci ohledně rozporu s veřejnoprávními předpisy nerozvedli. Dle žalovaného byl soulad a veřejnoprávními předpisy řádně zjištěn Stavebním úřadem a příslušnými dotčenými orgány, jejichž závazná stanoviska byla v odvolacím řízení přezkoumána jejich nadřízenými orgány, přičemž ve všech případech došlo k potvrzení souhlasných závazných stanovisek.
32. Ohledně soukromoprávního aspektu nepřiměřenosti žalobci tvrzených nepříznivých vlivů Stavby vzhledem k místním poměrům odkázal na závěry judikatury, že primárně je nutno vycházet z předpokladu, že (pokud není dán zvláštní důvod, proč je v daném případě zapotřebí vyššího standardu ochrany obtěžovaného) při dodržení veřejnoprávních norem zpravidla nepůjde ani o nepřípustnou imisi ve smyslu § 1013 občanského zákoníku. Tak je tomu dle jeho názoru i v posuzovaném případě.

33. Přesto se soukromoprávními aspekty v napadeném rozhodnutí zabýval. Zdůraznil, že námitky žalobců v tomto směru vycházely toliko z jejich subjektivního vnímání, nijak je ovšem nedožili. To, že v daném území bude kvalita životního prostředí snížena, z velké části předurčuje již obsah územně plánovací dokumentace.
34. Otázkou souladu Stavby s Územním plánem Turnov se zabýval dle žalovaného již Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku, a to s výsledkem, že tato s územně plánovací dokumentací v rozporu není. Dále zdůraznil, že byl oprávněn vypořádávat odvolací námitky odkazem na obsah závazných stanovisek, protože v posuzované věci nebyl zpochybněn jejich vzájemný soulad.
35. Žalovaný na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a replika žalobců

36. Osoba zúčastněná na řízení (dále také jen „Stavebník“) nejprve konstatovala, že žalobci [zejména žalobce b), který vystupoval na žalující straně také v řízeních vedených nadepsaným soudem pod sp. zn. 30 A 61/2018 a 30 A 41/2020] neustále recyklují ty samé námitky, o nichž však již bylo opakovaně rozhodováno.
37. K údajnému nesplnění požadavků na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek uživatelů okolních staveb uvedl, že ze stanovisek dotčených orgánů jasně plyne, že limity znečištění ovzduší nebudou nad míru přípustnou místním poměrům, přičemž místní poměry jsou dány historicky, když na posuzovaném místě stojí více než 100 let pivovar.
38. K žalobnímu tvrzení, že v řízení nebylo prokázáno, že Stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem a znečištěním ovzduší, Stavebník konstatoval, že ve správním řízení nebylo prokázáno nadlimitní zatížení území z hlediska předpisů v oblasti správy ochrany ovzduší. Pokud žalobci tvrdí, že hluková studie byla vypracována na základě měření, která neproběhla v podmínkách odpovídajících skutečnému provozu, nijak tento názor neprokazují. Pouze jejich tvrzení, že hluk je výrazně odlišný za „reálného“ provozu, nemůže v této situaci, kdy proti jejich laickému názoru stojí několik závazných stanovisek, obstát. Žádný důkaz ke svému tvrzení nepředkládají.
39. K tvrzení žalobců, že v řízení byla předložena pouze nezávazná a neformální vyjádření orgánu ochrany ovzduší, připomněl, že v řízení bylo vydáno hned několik závazných stanovisek (Krajské hygienické stanice i Odboru životního prostředí jak městského, tak krajského úřadu), která řádně sloužila jako podklad rozhodnutí.
40. Názor žalobců, že navrhovaná výroba je činností hutnickou, která by dle jejich názoru neměla být provozována ve funkční ploše VP – Průmyslová výroba a sklady, kde se Stavba nachází, byl již Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí č. j. 5 As 145/2020-36 vyvrácen. Žalobci sice předložili posudky prof. Ing. K. M. CSc. a odborné vyjádření Ing. Z. Č., CSc., avšak tyto dokumenty nejsou schopny závěr Nejvyššího správního soudu zvrátit. Prof. M. se ve svých posudcích vyjadřuje toliko obecně o tom, co je kalení a tažení kovových drátů a tvrdí, že spadají do oboru hutnictví, nevyjadřuje se však přímo k posuzované činnosti Stavebníka. Navíc posudek z roku 2013 byl založen již ve spise zn. 30 A 61/2018, resp. 5 As 145/2020 a tedy s jeho závěry byly soudy seznámeny. Odborné vyjádření Ing. Č. pak nemá žádnou vypovídající hodnotu. V první řadě není jasné, z jakého důvodu Ing. Č. jakožto soudní znalec podal pouze odborné vyjádření, a nikoliv

znalecký posudek. V druhé řadě z textu vyjádření („zařadit nejspíše pod termíny průmyslová výroba nebo hutnictví“) se jeví, že Ing. Č. si není svými názory jistý (výslovně uvádí, že se jedná pouze o jeho názor). Znalci jsou ovšem povinni své závěry řádně odůvodnit tak, aby bylo vyjádření srozumitelné a přezkoumatelné. To Ing. Č. neprovedl a odborné vyjádření tak trpí značnými vadami.

41. Žalobci podali k vyjádření žalovaného i osoby zúčastněné na řízení ještě repliku, tak však již v podstatě pouze opakovala jejich žalobní tvrzení.

V. Jednání před krajským soudem

42. Při jednání soudu dne 21. 3. 2023 zůstali účastníci řízení i osoba na něm zúčastněná na svých stanoviscích a názorech, které prezentovali ve svých písemných podáních ve věci.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

43. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci usoudil následovně.
44. Ze spisu správního orgánu prvního stupně krajský soud zjistil, že společnost KAMAX, s. r. o., podala dne 27. 7. 2020 žádost o vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění stavby „Logistická a skladovací hala“ v k. ú. vydaného dne 7. 10. 2011 pod sp. zn. SÚ/5093/11/HOZ, č. j. SU/11/6573/HOI.
45. Protože záměr byl posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 2. 6. 2015, č. j. 33152/ENV/2015, 526/540/2015, které bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí, a souhlasné závazné stanovisko vydané stejným orgánem veřejné správy k ověření změny záměru „Instalace technologie výroby šroubů do haly KAMAX - Vesecko“, ze dne 7. 3. 2019, č. j. MZP/2019/540, sp. zn. ZN/MZP/2017/540/132. A to se závěrem, že nedošlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí.
46. Stanoviskem ze dne 2. 6. 2015 byl vydán souhlas k záměru Instalace technologie výroby šroubů do haly KAMAX – Vesecko spočívajícího v instalaci dalších 6 kalících linek k jedné stávající, která je umístěna v již postavené části haly. Konečný objem výroby by měl představovat výrobu šroubů s úpravami kalením na těchto 7 linkách a dosáhne hmotnosti až 45 000 t výrobků za rok. Plocha povrchových úprav kalením bude 4,2 mil. m²/rok. Podmínkou pro fázi přípravy tohoto záměru měla být aktualizace hlukové studie v dalších stupních projektové přípravy záměru. Pro fázi realizace poté předložení specifikace druhů a množství odpadů vzniklých v procesu instalace technologií a doložení způsobu jejich odstranění nebo využití. „Před zahájením trvalého užívání stavby (vždy po dokončení každé etapy) byla stanovena podmínka provést měření hluku v chráněném venkovním prostoru nejbližších staveb, prokazující nepřekročení hygienického limitu hluku podle zákona o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 12 a příl. č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a výsledky předložit Krajské hygienické stanici Libereckého kraje před zahájením trvalého užívání

stavby. Při měření je třeba se zaměřit na hluk s tónovými složkami.“ Dále byly stanoveny další podmínky ve vztahu k vyloučení noční dopravy nákladních automobilů, opatření k omezení hluku z areálu (především při manipulaci s kovem) k nejbližším obytným objektům na minimum, pravidelná kontrola usazovací jímky a péče o areálovou vegetaci.

47. Stavebník doložil i závazná stanoviska příslušných dotčených orgánů státní správy. Z těch považuje krajský soud s ohledem na obsah žaloby za vhodné zmínit zejména:
- závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2019, č. j. KHSLB 03172/2019,
 - závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města, coby orgánu územního plánování ze dne 13. 1. 2022, zn. ORM/22/69/LAR,
 - stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 23. 10. 2018, č. j. OZP/18/2764/KOR.
48. Dne 19. 1. 2021, při ústním veřejném jednání ve věci, předložili oba žalobci Stavebnímu úřadu námítky. Jejich obsah je popsán na str. 18 až 20 prvoinstančního správního rozhodnutí.
49. Po vydání územního rozhodnutí bylo toto napadeno odvoláními několika účastníků, včetně žalobců. Jelikož z podaných odvolání vyplynulo, že se odvolatelé domáhali přezkumu některých závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy, požádal žalovaný o vypracování přezkumných závazných stanovisek ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu.
50. Jednalo se o tato přezkumná stanoviska nadřízených orgánů dotčených orgánů:
- závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 9. 2021, č. j. MZDR 29951/2021-4/OVZ, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2019, č. j. KHSLB 03172/2019,
 - závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 5. 2022, sp. zn. OUPSŘ 228/2021/OÚP, č. j. KULK 33495/2022-OÚP, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města, coby orgánu územního plánování ze dne 13. 1. 2022, zn. ORM/22/69/LAR.
51. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
52. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským.

53. Krajský soud dále předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že před ním pod sp. zn. 30 A 61/2018 probíhalo řízení, kterým se tehdejší žalobci domáhali přezkumu rozhodnutí správních orgánů, kterými dodatečně povolily stavební úpravy skladovací haly spočívající v instalaci jedné (prvé) kalící linky. Výsledkem tohoto řízení byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56, kterým byla žaloba zamítnuta. O kasační stížnosti tehdejších žalobců rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, a to tak, že kasační stížnost zamítl. Rozsudkem ze dne 29. 7. 2021, č. j. 30 A 41/2020-118, pak zdejší soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí Stavebního úřadu o změně vlivu užívání pro instalaci kalící linky a indukční linky do stávající skladové haly, čímž se stala ze skladovací haly hala výrobní čp. 494 a současně povolil změnu v užívání stavby stávající skladové haly na halu výrobní čp. 494. Proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost.
54. V posuzované věci se samozřejmě jedná o jiné správní řízení, které má jiný právní rámec (navazující řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí týkající se změny územního rozhodnutí o umístění stavby), přesto některé právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho shora citovaném rozsudku jsou aplikovatelné i v projednávané věci, neboť řadu v tomto řízení uplatněných námitek žalobci dnes opakují.
55. Ta žalobní námitka, u níž lze závěry Nejvyššího správního soudu takřka bezvýhradně přijmout, je nyní tou posledně vznesenou, v níž žalobci tvrdí, že záměr Stavby je v rozporu s územně plánovací dokumentací města Turnov, konkrétně tedy s aktuální podobou jeho územního plánu (Územní plán Turnov). Žalobci totiž v podstatě zopakovali svá tvrzení z předchozích (shora zmíněných) soudních řízení. Namítají, že kalení je postup používaný v metalurgii při zušlechťování oceli a patří do oboru hutnictví. Šrouby nadto nejsou hotovými výrobky, ale výrobky, které se používají v další výrobě. Těžký průmysl je označení pro průmysl, v němž nejsou výrobky určeny pro konečného spotřebitele, nicméně se užijí ve výrobě další. Jedná se dle nich navíc rovněž o výrobu obtěžující své okolí pachem a spadem znečišťujících látek v ovzduší, která dlouhodobě zatěžuje životní prostředí, o výrobu s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody a o výrobu, která svým provozováním a technickým zařízením narušuje užívání pozemků, staveb a zařízení za hranicí pozemku a snižuje kvalitu prostředí sousedících území. Těžký průmysl (hutnictví), průmyslová prvovýroba, jakož i citované výroby jsou ve funkční ploše, v níž je Stavební záměr umísťován, označeny Územním plánem Turnov jako nepřipustné. Pro všechny tyto důvody nemůže být Stavební záměr v dané funkční ploše umístěn, neboť je to v rozporu

s regulativy pro dané území vymezenými Územním plánem Turnov. Orgány územního plánování se těmito aspekty projednávané věci nezabývaly dle žalobců dostatečně, a proto požádaly krajský soud, aby dle § 75 odst. 2 s. ř. s. tyto závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí přezkoumal.

56. Jak už je uvedeno shora, soulad Stavby s územně plánovací dokumentací přezkoumal dle § 96b odst. 3 stavebního zákona Městský úřad Turnov, odbor rozvoje města, coby orgán územního plánování. Výsledkem jeho přezkumu bylo závazné stanovisko ze dne 13. 1. 2022, zn. ORM/22/69/LAR, kterým shledal Stavební záměr přípustným. Konstatoval, že v Územním plánu Turnov se Stavební záměr nachází v zastavěném území ve stabilizované ploše VP – Průmyslová výroba a sklady, přičemž popsal, jaké hlavní a přípustné využití tohoto území územní plán předpokládá a jaké jeho nepřípustné využití vylučuje. Stavební záměr vyhodnotil jako stavby pro průmyslovou výrobu, které mezi přípustné využití této plochy patří.
57. Na str. 4 a 5 svého závazného stanoviska pak Městský úřad Turnov popsal, proč není možno na Stavbu nahlížet jako na těžký průmysl (hutnictví) či na průmyslovou prvovýrobu. Na str. 5 a 6 závazného stanoviska pak vyvrátil i námitky žalobců, že jde o výrobu obtěžující své okolí pachem a spadem znečišťujících látek v ovzduší, která dlouhodobě zatěžuje životní prostředí, o výrobu s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody a o výrobu, která svým provozováním a technickým zařízením narušuje užívání pozemků, staveb a zařízení za hranicí pozemku a snižuje kvalitu prostředí souvisejících území. V souvislosti s tím poukázal zejména na proces EIA, jemuž byl Stavební záměr podroben, který žádný negativní dopad na životní prostředí neshledal, jakož i na souhlasná stanoviska dalších dotčených orgánů státní správy, zejména na úseku ochrany přírody a krajiny, ovzduší, vod či hygieny.
58. Přezkumné závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 5. 2022, sp. zn. OUPSŘ 228/2021/OÚP, č. j. KULK 33495/2022-OÚP, tento závěr o přípustnosti Stavby v dané funkční ploše potvrdilo. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah těchto závazných stanovisek.
59. Jejich přezkumu se žalobci domáhali, neboť je považují za nezákonná. Argumentovali mimo jiné znaleckým posudkem prof. Ing. K. M., CSc. ze dne 30. 8. 2013, dle něhož je kalení metalurgickým procesem patřícím do oboru hutnictví. K tomu krajský soud poznamenává, že tento znalecký posudek byl již založen ve správních spisech správních řízení, jejichž výsledkem byla správní rozhodnutí, jejichž zákonnost zdejší soud přezkoumával ve svých rozsudcích č. j. 30 A 61/2018-56 (potažmo Nejvyšší správní soudu ve svém rozsudku č. j. 5 As 145/2020-36) a č. j. 30 A 41/2020-118. Přesto tímto znaleckým posudkem k návrhu žalobců při jednání soudu provedl důkaz.
60. Nově pak byly ze strany žalobců navrženy k provedení důkazu znalecký posudek prof. Ing. K. M., CSc. ze dne 4. 11. 2016 a odborné vyjádření soudního znalce Ing. Z. Č., CSc. ze dne 2. 4. 2017. Rovněž tomuto návrhu soud vyhověl a uvedenými dokumenty, které byly vyhotoveny na základě objednávky žalobce b), při jednání soudu provedl důkaz.
61. Ve znaleckém posudku ze dne 4. 11. 2016 dospěl prof. Ing. K. M., CSc., k závěru, že z jemu představených činností (ZnNi – galvanické nanášení slitinového povlaku zinek/nikl na kovové součástky – šrouby; ZnPh – chemický proces nanášení fosfátu zinku na kovové součástky – šrouby; neelektrolytické nanášení povrchů ze zinkových

lamel na kovové součástky – šrouby; tažení kovových ocelových drátů na žádaný průměr) spadá do oboru hutnictví pouze poslední z uvedených činností.

62. V odborném vyjádření ze dne 2. 4. 2017 dospěl Ing. Z. Č., CSc. k závěru, že jemu představené činnosti (ZnNi – galvanické nanášení slitinového povlaku zinek/nikl na kovové součástky; ZnPh – chemický proces nanášení fosfátu zinku na kovové součástky; neelektrolytické nanášení povrchů ze zinkových lamel) co do charakteru a věcné podstaty patří mezi metody chemické či elektrochemické povrchové ochrany kovů, při nichž se používají chemické látky a chemické či elektrochemické procesy. Pokud jsou tyto činnosti prováděny průmyslovým způsobem, většinou jsou integrovanou součástí celé výrobní technologie a spadají tak obvykle do oblasti hutnictví, strojírenství nebo průmyslové prvovýroby. V posuzovaném případě s ohledem na charakter projektované výrobní jednotky lze dotčené způsoby povrchové úpravy kovů zařadit nejspíše pod termíny průmyslová prvovýroba nebo hutnictví. Zařazení pod pojem chemický průmysl se jeví jako méně vhodné.
63. Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
64. Protože předmětná závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy nebyla pro svoji povahu napadnutelná samostatnou žalobou ve správním soudnictví, je jejich přezkum umožněn v rámci předmětné žaloby. Krajský soud však dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že závěry obsažené v dotčených závazných stanoviscích jsou zákonné i správné.
65. Podle § 96b odst. 1 stavebního zákona jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126,127,129 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.
66. Územní plán města Turnov uvádí jako nepřípustné využití předmětného území mj. těžký průmysl, jako jeho příklady pak udává hutnictví, energetiku, chemický průmysl, gumárenství, cementárny, obalovny a papírenský průmysl. Jako hlavní využití území uvádí výrobu a skladování; přípustnými druhy využití pak jsou stavby pro průmyslovou výrobu, skladování výrobků, materiálů a hmot, zařízení pro distribuční a logistickou činnost apod.
67. Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, k obsahově prakticky totožné námitce žalobců uvedl:

„[26] Přesvědčení stěžovatelů o rozporu stavby kalící linky s územním plánem pramení z chybné premisy, že použití jakéhokoliv postupu typického pro obor hutnictví musí bezvýjimečně znamenat, že se jedná o činnost spadající pod územním plánem zapovězený těžký průmysl. Krajský soud i žalovaný poukázali na to, že kalení šroubů v rádech dekagramů není činností, kterou měl územní plán v úmyslu zakázat jakožto těžký průmysl. Takovému hodnocení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Pokud by se měl použít výklad stěžovatelů, znamenalo by to, že by se na daném území nesměly stavět budovy sloužící k jakémukoli činnosti, kterých je využíváno typicky např. v energetice či chemickém nebo papírenském průmyslu; rozsah zapovězených činností by tak zřetelně přesahoval skutečný

úmysl územního plánu, kterým bylo umožnit průmyslovou výrobu s výjimkou těžkého průmyslu. Ostatně i krajský soud a žalovaný poukázali na to, že by podle výkladu stěžovatelů bylo třeba za těžký průmysl považovat i výrobu zubních protetik, šperkařskou dílnu či zlatnictví. Stěžovateli opakovaně odkazovaný znalecký posudek tak postrádá relevanci – rozhodnou otázkou není, zda kalící linka slouží k činnostem zařaditelným pod obor hutnictví, nýbrž zda lze její činnost považovat za těžký průmysl. S touto otázkou se žalovaný a krajský soud dostatečně vypořádali a stěžovatelé ani nevznášejí žádné relevantní protiargumenty.

.....

[28] Stěžovatelé namítají rozpor s územním plánem i v další rovině: podle územního plánu je nepřipustná veškerá výroba obtěžující své okolí pachem a spadem či jinak dlouhodobě zatěžující životní prostředí. Krajský soud konstatoval, že v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by dodatečně povolená stavba dlouhodobě zatěžovala životní prostředí či by snižovala kvalitu prostředí. Stěžovatelé upozorňují, že v žalobě uvedli, že jsou uživatelé okolních staveb obtěžováni provozem kalící linky, a to zejména hlukem. Zákaz činností obtěžujících okolní stavby a zatěžujících životní prostředí vyplývající z územního plánu však nelze vytrhávat z kontextu. Zajisté se totiž nemá jednat o zákaz absolutní – průmyslová činnost s sebou zásadně nese určitou zátěž pro okolí a právě průmyslová výroba je podle územního plánu přípustným využitím území. Stejně tak je přípustné skladování a logistická a distribuční činnost, které jsou však bezesporu charakteristické zvýšenou dopravní zátěží a s ní spojeným hlukem. Rovněž se v dané lokalitě nachází pivovar; přitom pivovary nezřídka zatěžují blízké okolí pachem. Je tedy zřejmé, že cílem územního plánu nebylo zakázat jakoukoliv zátěž přesahující hranice pozemku, nýbrž pouze zátěž nadměrnou. Vzhledem k tomu, že územní plán zapovídá těžký průmysl, průmyslovou prvovýrobu, zpracování netříděného odpadu, výrobu s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody a činnosti s venkovními technologickými zařízeními (jeřáby, sila apod.), je třeba vnímat obecně formulovanou zakázanou výrobu obtěžující své okolí jako určitou „zbytkovou kategorii“, která zapovídá výrobu obtěžující stejnou měrou jako ostatní konkrétněji vymezené činnosti. Z ničeho však nevyplývá, že by míra obtěžování imisemi dosahovala intenzity srovnatelné např. s průmyslovou prvovýrobou. Z prostého tvrzení stěžovatelů, že je dodatečně povolená stavba obtěžuje hlukem více, než se předpokládalo, popř. že na sousedy musí přes plot někdy i křičet, nelze dovozovat, že toto obtěžování dosahuje intenzity, která by zapříčinila rozpor s územním plánem.“

68. S těmito závěry se krajský soud pochopitelně ztotožňuje, neboť v podstatě korespondují a navazují na důvody, pro které neshledal danou žalobní námitku důvodnou ani ve svých rozsudcích č. j. 30 A 61/2018-56 a č. j. 30 A 41/2020-118 (v podrobnostech na příslušné části odůvodnění těchto svých rozsudků rovněž odkazuje).
69. V nyní projednávané věci žalobci uvedenou žalobní námitku v podstatě toliko zopakovali, přičemž důvody, o které svoje domněnky o rozporu umístění Stavebního záměru s Územním plánem Turnov opírají, v zásadě nikterak nerozhojnili a nerozvedli. A to ani v rovině tvrzení, natož v rovině důkazní.
70. Znalecký posudek prof. Ing. K. M., CSc. ze dne 4. 11. 2016 totiž konstatuje pouze to, že tažení kovových ocelových drátů na žádaný průměr spadá do oboru hutnictví. Odborné vyjádření soudního znalce Ing. Z. Č., CSc. ze dne 2. 4. 2017 pak, že činnosti (dotčené způsoby povrchové úpravy kovů), které bude Stavebník ve Stavbě provozovat, lze s ohledem na charakter projektované výrobní jednotky zařadit nejspíše pod termíny

průmyslová prvovýroba nebo hutnictví. Nic víc co by šlo nad rámec závěru prvního znaleckého posudku prof. Ing. K. M., CSc. ze dne 30. 8. 2013, jehož irelevanci pro posouzení souladu Stavebního záměru s Územním plánem Turnov konstatoval nejen zdejší soud ve svých předcházejících rozsudcích (viz shora), ale rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36.

71. A to krajský soud pomíjí skutečnost, na níž upozornil Stavebník ve svém vyjádření k žalobě, že výstupem činnosti soudního znalce Ing. Z. Č., CSc., nebyl znalecký posudek, ale toliko odborné vyjádření a že jeho závěry jsou samotným autorem značně relativizovány, když konstatuje, že dotčené způsoby povrchové úpravy kovů lze nejspíše zařadit pod termíny průmyslová prvovýroba nebo hutnictví a zdůrazňuje, že se jedná o jeho názor. O žádná fakta však tento jeho závěr opřen není. Totéž lze ostatně konstatovat i ohledně závěrů obou znaleckých posudků prof. Ing. K. M., CSc. Ještě podstatnějším se však jeví, že oba autoři všech uvedených dokumentů pochopitelně definují pojmy „hutnictví“ či „průmyslová prvovýroba“ ve smyslu technologickém, nikoliv ve smyslu obsahu těchto pojmů obsažených v Územním plánu Turnov, jak učinily ve svých závazných stanoviscích orgány územního plánování, potažmo správní soudy (ať už v rámci této nebo v rámci předchozích věcí týkajících se výrobního areálu Stavebníka v dané lokalitě). K tomu ostatně znalci ani nejsou povoláni.
72. Pokud tedy Městský úřad Turnov, odbor rozvoje města, a následně v rámci přezkumu i Krajský úřad Libereckého kraj, odbor územního plánování a stavebního řádu, coby příslušné orgány územního plánování vydaly závazná stanoviska, v nichž došly k jednoznačnému závěru, že uvedený záměr Stavby s územně plánovací dokumentací města Turnov, konkrétně tedy s Územním plánem Turnov, v rozporu není, postupovaly zcela v souladu s jeho zněním a charakterem povolaného záměru.
73. Nad rámec výše uvedeného krajský soud ještě konstatuje, že podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu, rozhodnout bez toho, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. Za řádné vypořádání odvolacích námitek lze považovat i jen pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku. Naopak, pokud by správní orgán, který vede řízení, odvolací námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o odvolání podstatnou vadou (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 56/2009-63 nebo rozsudek téhož soudu č. j. 3 As 25/2020-58). Není tak důvodná námitka žalobců, že žalovaný nebyl oprávněn vypořádat jejich odvolací námitky pouze odkazem na obsah závazných stanovisek. Žalobci odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008 se totiž věnoval skutkově odlišné situaci, kdy byl zpochybněn vzájemný soulad závazných stanovisek. To ale není případ posuzované věci, kdy závazná stanoviska orgánů územního plánování, jakož i závazná stanoviska ostatních dotčených orgánů

státní správy (např. na úseku ochrany veřejného zdraví) byla vždy navzájem v souladu. To ostatně nezpochybňovali ani sami žalobci.

74. Uvedenou žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou neshledal.
75. **Ve druhé žalobní námitce** žalobci brojili proti závěru správních orgánů, že Stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem a znečištěním ovzduší. Požadovali, aby v souvislosti s tím soud přezkoumal závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy, z jejichž závěrů Stavební úřad i žalovaný vycházeli. V tomto případě se jedná o závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2019, č. j. KHSLB 03172/2019, a přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 9. 2021, č. j. MZDR 29951/2021-4/OVZ.
76. V souvislosti s tím namítali, že se uvedená závazná stanoviska opírají o hlukové studie, resp. o měření nezachycující skutečnou hlukovou zátěž působenou provozem dané stavby.
77. V odůvodnění svého závazného stanoviska Krajská hygienická stanice Libereckého kraje uvedla, že vycházela ze znalosti dané lokality a z projektové dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby vypracované v červnu 2018, jejíž součástí byla rovněž Hluková studie vypracovaná v září 2018 pod č. zakázky 18/0704 autorizovanou osobou, Mgr. R. S. (dále také jen „Hluková studie“). Ta obsahuje hodnoty hluku měřené v nejbližších chráněných venkovních prostorech staveb v okolí provozovny v březnu 2015, za provozu kalírny s již instalovanou jednou kalicí linkou. Dle výsledků Hlukové studie lze předpokládat, že v předmětné lokalitě nedojde ke změně současné akustické situace a nebudou překračovány limity hluku v chráněných venkovních prostorech nejbližších staveb v denní době (ekvivalentní hladina akustického tlaku A 50 dB) ani v noční době (ekvivalentní hladina akustického tlaku A 40 dB).
78. K tomu krajský soud dodává, že hygienické limity hlukové zátěže jsou stanoveny v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění relevantním pro projednávanou věc (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“). Podle § 12 odst. 3 věty první tohoto nařízení „[h]ygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A, s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, se stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku A $L_{Aeq,T50}$ dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době, které jsou uvedeny v tabulce č. 1 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení“. Podle části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení se pro chráněný venkovní prostor staveb pro noční dobu použije korekce -10 dB. Chráněný venkovní prostor definuje § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění relevantním pro projednávanou věc, podle kterého se jím „rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenčí do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů [...]“.
79. Krajská hygienická stanice v závazném stanovisku dále uvedla, že v předmětné lokalitě je ale nutné prokázat jednoznačné dodržení hygienických limitů hluku, proto na základě požadavků § 30 zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 12 odst. 3 a přílohy č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. stanovila ve výrokové části svého stanoviska podmínku, že v průběhu zkušební provozu každé stavby ve výrobním areálu Stavebníka, která je předmětem předložené projektové dokumentace v této věci, bude měřením ověřeno prokazatelné dodržení hygienických limitů hluku v nejbližších chráněných venkovních

prostorech staveb v okolí výrobního areálu definovaných v § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb. stanovených nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Měření hluku a vyhodnocení výsledků měření musí zahrnovat jak všechny stacionární zdroje hluku ve výrobním areálu, tak veškerou dopravu uvnitř výrobního areálu.

80. Podrobně se pak danou problematikou zabývalo i přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví. To popsalo, za jakých podmínek byla vyhotovena dne 1. 9. 2018 Hluková studie. K výtce odvolatelů, že měření neprobíhalo ve skutečných podmínkách, nadřízený orgán ochrany veřejného zdraví uvedl, že hluková studie může být často i přesnější než samotné měření hluku. Obsahuje totiž výpočet očekávaných hodnot zvolených určujících ukazatelů hluku a dalších skutečností rozhodujících o předpokládané (očekávané) hlukové zátěži exponovaných osob. Smyslem akustické studie je odhad důsledků realizace projektovaného záměru v území, případně návrh protihlukových opatření vedoucích obecně ke zlepšení hlukové situace. Dále popsal, jaké zdroje hluku byly brány v úvahu a jaká měření byla do Hlukové studie zahrnuta. Zdůraznil, že pro posouzení hlukových imisí v chráněném venkovním prostoru staveb nejbližších obytných objektů a v okolí posuzovaného záměru byly zvoleny referenční body, k nimž patřil i dům žalobce a). Uzavřel, že z výsledku Hlukové studie nevyplynula nutnost přijímat protihluková opatření, přičemž po ukončení každé etapy rozvoje areálu bude provedeno měření hluku v nejbližší obytné zástavbě.
81. Tolik závěry závazných stanovisek, které krajský soud nemá důvod jakkoliv zpochybňovat, protože vycházejí z objektivních podkladů. Žalobci se snažili zákonnost závazných stanovisek zpochybňovat přes obsah Hlukové studie, které vytýkali to, že jednotlivá měření hluku neprobíhala za standartních podmínek. Napadali zejména měření hluku v listopadu 2016.
82. Zcela shodným způsobem zpochybňovali žalobci toto měření hluku již v předchozím řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. 30 A 61/2018-56. Nejvyšší správní soud se ve svém shora již citovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, kterým zamítl kasační stížnost tehdejších žalobců proti rozsudku krajského soudu, s touto námitkou vypořádal následovně: „[35] Stěžovatelé tvrdí, že měření dne 3. 11. 2016 neprobíhalo za standardních okolností, neboť byly zavřeny světlíky a vrata a nakládka probíhala pouze u doků na odlehlé straně stavby. K tomu lze shodně s krajským soudem pouze konstatovat, že taková tvrzení nejsou ničím doložena. Ačkoliv stěžovatelé předložili podepsané prohlášení zástupců čtyř rodin, stále se jedná o pouhé tvrzení o mimořádnosti okolností. Nadto správní orgány v řízení o dodatečném povolení stavby pouze ověřovaly, že lze dodatečně povolenou kalící linku provozovat, aniž by byly překročeny hygienické limity. Při takovém posouzení ani není možné dohlédnout, zda bude dodatečně povolená stavba i později provozována vhodným způsobem. Z měření bezesporu vyplývá, že lze kalící linku provozovat bez překročení hygienických limitů, a právě o to v řízení o dodatečném povolení stavby šlo. Otevření či zavření světlíků nebo nakládka na odlehlé straně areálu se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako evidentní snaha o zkreslení skutečné situace. Navíc dodatečné schválení stavby (ani povolení změny územního rozhodnutí o umístění stavby – pozn. krajského soudu) nezavazuje osobu zúčastněnou na řízení II) [KAMAX, s. r. o. – pozn. krajského soudu] odpovědnosti za dodržování hygienických limitů. Pokud jsou tyto limity skutečně překračovány v důsledku nesprávného využívání areálu, je na orgánech veřejné moci, aby proti tomuto stavu zakročily, popř. na stěžovatelích, aby se bránili cestou civilního soudnictví.

[36] Nejvyšší správní soud se též ztotožňuje s názorem krajského soudu, že argumenty stěžovatelů jsou v tomto ohledu „neuchopitelné“. Proti měření hluku totiž staví pouze svou zkušenost s reálným provozem, z níž vyplývá, že je hluková zátěž vyšší, než se očekávalo, a poukazují na vcelku marginální odchylky od běžného provozu v době měření. Jejich osobní zkušenost je však výsledkem jejich subjektivního vnímání, nikoliv objektivního měření, a soud z ní tak nemůže vycházet. Stěžovatelé ostatně nevyvinuli snahu prokázat ani to, že za běžného provozu dochází k nakládce i na přilehlé straně objektu či že jsou vrata a světlíky otevřeny; takové tvrzení přitom bylo možno prokázat velmi jednoduše například fotografiemi. Omezují se tedy pouze na zpochybňování jednotlivých podložených závěrů správních orgánů, aniž by se alespoň pokusili o prokázání svých tvrzení.“

83. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje a lze je vzhledem k totožnosti uvedeného tvrzení žalobců aplikovat i na nyní projednávaný případ. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobci sice v tomto žalobním bodu namítali, že Stavba nesplňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem, ovšem s žádným konkrétním tvrzením (natož důkazem), že by umísťovaná Stavba s tím kterým ustanovením veřejnoprávního předpisu byla v kolizi, nepřišli. Odkaz na ustanovení § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a na § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která jsou toliko obecného charakteru, neshledává v tomto směru krajský soud dostatečným.
84. Protože jiné konkrétní námitky stran překročení hlukových limitů žalobci v žalobě nevznesli, neshledal krajský soud, že by Krajská hygienická stanice Libereckého kraje ani Ministerstvo zdravotnictví svoje závazná stanoviska zatížily takovou vadou, která by je činila nezákonnými. Pokud z nich tedy Stavební úřad i žalovaný vycházeli, nepochybili a stejný závěr lze ohledně této žalobní námitky učinit i stran jejich rozhodnutí. Žalobci nepředložili soudu jediný relevantní důkaz, který by zpochybňoval věrohodnost a správnost závěrů, které tato závazná stanoviska a v návaznosti na ně napadená rozhodnutí správních orgánů obsahovala, nebo který by zpochybňoval věrohodnost a správnost Hlukové studie, z níž vycházela.
85. Krajský soud považuje za důležité rovněž připomenout, že Stavební úřad stanovil v souladu s obsahem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2019, č. j. KHSLB 03172/2019, jako jednu z podmínek územního rozhodnutí podmínku stanovenou v tomto závazném stanovisku [viz bod 79. tohoto rozsudku]. Neopominul tedy podmínku stanovenou orgánem ochrany veřejného zdraví obsaženou v jeho závazném stanovisku a vtělil ji do výroku svého rozhodnutí.
86. Obdobně neurčitá a ničím nepodložená zůstala i námitka žalobců týkající se údajných vad rozptylové studie ze dne 7. 9. 2018 zakázka č. 18/0704 (dále také jen „Rozptylová studie“), která byla vypracována autorizovanou osobu Mgr. R. S. jako podklad pro verifikaci závěrů dokumentace o hodnocení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. Stavební úřad v územním rozhodnutí na str. 24 až 25 popsal, podle jaké metodiky bylo při jejím vypracování postupováno a jaké závěry z toho vyplynuly. Imisní příspěvky Stavebního záměru se v případě všech posuzovaných znečišťujících látek budou pohybovat i v nejexponovanějších místech v okolí závodu výrazně pod hodnotami příslušných imisních limitů. Ani v součtu se stávajícím imisním pozadím v lokalitě nedojde nikde s rezervou k ohrožení imisního limitu, a to ani v případě krátkodobých koncentrací, ani v případě ročních koncentrací. Výjimkou je benzo(a)pyren, kdy je již v některých místech v území roční imisní limit překračován, vlastní příspěvek

Stavebního záměru z automobilové dopravy na úrovni max. 0,3% imisního limitu je však nevýznamný.

87. Zatížení znečišťujícími látkami v ovzduší se Stavební úřad velmi podrobně zabýval rovněž na str. 21 až 22 územního rozhodnutí, v podrobnostech na jeho argumentaci krajský soud odkazuje. Nutno zdůraznit, že k zásahu změny územního rozhodnutí do oblasti životního prostředí se před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí vyjádřil ve svém závazném stanovisku ze dne 9. 2. 2018 Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí, č. j. KULK 11818/2018/Ža, OŽP 102/2018/000. V závazném stanovisku poukázal na to, že vycházel zejména z odborného posudku Ing. K. (leden 2018), rozptylové studie Mgr. S. (říjen 2016) a zkušebního protokolu o autorizovaném měření emisí z 9. 5. 2017, jedn. zn. 49867.
88. Z obsahu tohoto závazného stanoviska, jakož i z obsahu vedených podkladových materiálů, považuje krajský soud za potřebné zmínit závěry týkající se problematiky překročení imisních limitů u benzo(a)pyrenu, neboť pokud žalobci namítali překročení limitů u některé z látek znečišťujících ovzduší, pak jediné konkrétní tvrzení, kteréže škodliviny by se to mělo týkat, vznesli ohledně benzo(a)pyrenu.
89. Bylo zjištěno, že v lokalitách Vesecko a Malý Rohozec imisní limit není překračován a vlivem záměru k jeho překročení ani nedojde. I v těch městských částech, kde roční limit benzo(a)pyrenu překračován je (o 12 %), bude příspěvek záměru, konkrétně ohledně vyvolané automobilové dopravy, zcela bezvýznamný. Odbor životního prostředí Krajského úřadu Libereckého kraje poukázal také na to, že zadal v roce 2017 zpracování aktualizace rozptylové studie na Liberecku, z jehož výsledků vyplývá, že dominantním zdrojem benzo(a)pyrenu jsou plošné zdroje, tedy spalování pevných paliv v domácnostech (přes 95 %). Doprava má podíl velmi malý (4 %).
90. K odvolání žalobců pak bylo dne 28. 1. 2019 pod č. j. MŽP/2019//540/62 vypracováno Ministerstvem životního prostředí přezkumné závazné stanovisko, které jmenovaný orgán ještě k výzvě žalovaného doplnil dne 25. 7. 2019, č. j. MZP/2019/540/475. V citovaném doplnění reagovalo Ministerstvo životního prostředí na konkrétní odvolací námítky žalobců. Ty považovalo do značné míry za zmatečné a nezakládající se na pravdivých faktech. Popsalo, podle jaké metodiky byla vypracována rozptylová studie autorizovanou osobou Mgr. S. a kde probíhalo měření emisí v letech 2013 a 2014 (nikoliv v Radiměřicích). Za vysloveně nepravdivé pak označilo tvrzení žalobců, že zatížení benzo(a)pyrenem je způsobeno především dopravními prostředky. I z veřejně dostupných zdrojů lze totiž zjistit, že nejvýznamnějším zdrojem benzo(a)pyrenu je takřka výhradně lokální vytápění domácností (98,3 %). Veškeré zemědělství, doprava i služby se dohromady nepodílí na emisích benzo(a)pyrenu ani 2 %. Uzavřelo proto, že příspěvek ke koncentracím uvedené škodliviny v Radiměřicích způsobený dopravou plynoucí ze zvýšení výroby v areálu společnosti KAMAX, s. r. o., je nepatrný. Poukázalo na to, že obdobné závěry plynou i z materiálu Státního zdravotního ústavu v Ústí nad Labem k měření emisí v Turnově – Malém Rohozci – Interpretace protokolu č. 120111/2014, který na podporu svých tvrzení přiložili žalobci ke svému odvolání.
91. Na závěry těchto závazných stanovisek pak odkázal Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že zůstávají v platnosti i při vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, a na základě těchto argumentů dospěl k závěru, že odvolací žalobní námítky

týkající se problematiky ochrany ovzduší nejsou důvodné. V podrobnostech krajský soud odkazuje na tuto část odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí.

92. Žalovaný pak v souvislosti s dodržením veřejnoprávních předpisů na úseku ochrany ovzduší odkázal ještě na vyjádření Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 10. 8. 2021, č. j. OZP/21/2385/ALL, v němž odkázal na své stanovisko z 21. 5. 2018, že nebylo prokázáno nadlimitní zatížení území z hlediska předpisů v oblasti správy ochrany ovzduší s tím, že nedojde k překročení stanovených limitů ani v případě dopravy, tedy přepravy zajišťované nákladními automobily + parkoviště. Dále odkázal na vyjádření Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 24. 8. 2021, dle něhož i přes uvažované zvýšení imisí nebudou limity znečištění ovzduší překročeny. Žalovaný k tomu ještě dodal, že byla nařízena realizace zkušebního provozu, v rámci něhož budou probíhat různá měření, aby byl objektivizován reálný stav v území a reálné dopady Stavby. Případné zjištěné nedostatky pak lze řešit konkrétními opatřeními.
93. V uvedeném postupu Stavebního úřadu i žalovaného neshledává krajský soud žádné pochybení, když zdůrazňuje, že na jejich rozhodnutí je nutno pohlížet jako na jeden celek, kdy se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů mohou argumentačně doplňovat. Správní orgány se námitkami žalobců vznesenými v průběhu celého správního řízení (včetně řízení odvolacího) stran problematiky ochrany ovzduší (včetně otázky benzo(a)pyrenu) majícími povahu námitek veřejnoprávních řádně a podrobně zabývaly. K jejich závěrům podloženým závěry závazných stanovisek k ochraně této složky životního prostředí určených správních orgánů, která rovněž nevykazovala žádné vady či projevy libovůle těchto orgánů a naopak vycházela z řádných podkladů a zdrojů, nemá krajský soud žádných výhrad a ztotožňuje se s nimi. Uzavírá, že ve správním řízení bylo prokázáno, že realizace povoloovaného záměru nebude znamenat překročení ani významné navýšení limitů škodlivin a znečišťujících látek v ovzduší stanovených veřejnoprávními předpisy, a to včetně benzo(a)pyrenu.
94. Ve shodě se správními orgány krajský soud ještě zdůrazňuje, že ve věci bylo Ministerstvem životního prostředí dne 2. 6. 2015 pod č. j. 33152/ENV/2015 vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí pole § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, dne 7. 3. 2019 pak pod č. j. MZP/2019/540 vydalo Ministerstvo životního prostředí souhlasné závazné stanovisko k ověření změny záměru ke změně územního rozhodnutí pro stavbu „IV. etapa výstavby závodu KAMAX Turnov – haly povrchových úprav“ se závěrem, že nedošlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí.
95. Zdejší soud tedy znovu opakuje, že pokud žalobci v obecné rovině tvrdili, že Stavební záměr porušuje § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, nebylo nic takového zjištěno. Neobstojí ani jejich námitka, že z hlediska znečištění ovzduší nebylo předloženo žádné závazné stanovisko nebo rozhodnutí orgánu ochrany životního prostředí, aniž by ovšem dodali, o jaká závazná stanoviska (nad rámec shora uvedených) by se podle nich mělo jednat.
96. Krajský soud se rozhodl jako poslední vypořádat tu **žalobní námitku**, která byla v žalobě uvedena jako **první**, podle níž Stavba nesplňuje požadavky na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek. I s přihlédnutím k obsahu druhé žalobní námitky, v níž

žalobci namítali rozpor Stavebního záměru s veřejnoprávními předpisy, vyhodnotil krajský soud, že obsah této žalobní námítky směřuje ve své podstatě k porušení soukromoprávních předpisů ze strany Stavby. Žalobci totiž namítali, že Stavební záměr naruší dosavadní kvalitu prostředí (§ 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) a pohody jejich bydlení v dané lokalitě bez ohledu na to, pokud by splňoval jednotlivé limity stanovené zvláštními veřejnoprávními předpisy na úsecích ochrany životního prostředí. Poukazovali zejména na § 1013 občanského zákoníku, podle něhož se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku. Dle jejich přesvědčení musí stavební úřady posoudit Stavební záměr ve vztahu k zákazu narušení pohody bydlení a kvality prostředí komplexně z hlediska souhrnu všech působících negativních vlivů Stavby v kombinaci s jejím situováním na pozemku, urbanisticko-architektonickými vlastnostmi, kapacitou a dalšími jejími parametry.

97. Krajský soud předesílá, že nepochybně platí, že i námítky občanskoprávního charakteru je správní orgán povinen ve správním řízení přezkoumat. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, uvedl toto: *„Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námítku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. na „základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námítky úsudek, aby mohl rozhodnout o věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě [...], že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska.“*
98. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze dovodit, že této své povinnosti si byli Stavební úřad i žalovaný dobře vědomi.
99. Dlužno dále připomenout, že na posuzované správní řízení (tedy územní řízení o změně územního rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení) dopadá ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží. O této skutečnosti byli účastníci řízení v Oznámení o zahájení územního řízení ze dne 11. 12. 2020 řádně poučeni.
100. Oba žalobci uplatnili svoje námítky včas, při veřejném ústním jednání dne 19. 1. 2021. O tom ostatně není mezi žalobci a žalovaným sporu.
101. Obsah námitek žalobce b) popsal Stavební úřad na str. 18 až 19 územního rozhodnutí, obsah námitek žalobce a) pak na jeho str. 19 až 20. S ohledem na rozsah těchto námitek odkazuje krajský soud na uvedené pasáže odůvodnění územního rozhodnutí. Zatímco žalobce b) namítal pouze rozpor Stavebního záměru s veřejnoprávními předpisy na úseku ochrany životního prostředí a rozpor Stavebního záměru s územně plánovací dokumentací, pak žalobce a) namítal rovněž zásadní narušení kvality (pohody) bydlení. Uvedl, že se situace v dané lokalitě díky rozvoji areálu osoby zúčastněné na řízení velice

zhoršila a z projektové dokumentace lze naznat, že se v důsledku Stavby ještě zhorší díky kamionové přepravě. Její noční zákaz se nedodrží. V noci jej budí rámus z manipulační plochy. Stížnosti pověřeným pracovníkům Stavebníka zůstaly bez odezvy. Nyní k tomu přibude ještě světelný smog z 12 m vysokého osvětlení, které mu bude svítit přímo do oken.

102. V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobce a) tyto námitky zopakoval. Dále v reakci na odůvodnění územního rozhodnutí dodal, že násilné přerušování spánku, které vede k poruchám spánku a ohrožení zdraví, dýchání imisí z kamionů, které zvláště v zimě při vykládce nechávají spuštěný motor a přítomnost benzo(a)pyrenu, byť v mírném překročení, považuje za závažné porušení kvality prostředí (pohody bydlení). Dále dodal argumenty, které jsou obsaženy i v žalobě. Uvedl, že jeho řadovka byla postavena v polovině 80. let minulého století v pivovarské zahradě za budovami pivovaru, ohraničené z jedné strany místní komunikací, za kterou byla pole a z druhé strany rybníkem. Podle něho šlo o téměř idylické prostředí. To, že byla stavba zkolaudována bez změny průmyslové plochy na obytnou, byla chyba stavebního úřadu.
103. Stavební úřad se námitkami žalobce a) soukromoprávní povahy zabýval na str. 26 až 28 územního rozhodnutí. Poukázal na stanovení podmínky č. 13 územního rozhodnutí, že pro fázi provozu je nutné vyloučit noční dopravu nákladních automobilů do areálu mezi 22:00 – 6:00 a učinit opatření k omezení hluku z areálu (především při manipulaci s kovem - dráty a hotovými výrobky) k nejbližším obytným objektům na minimum. Dále upozornil na podmínku stanovenou závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice v Liberci ohledně měření hlukové zátěže (viz shora), která byla rovněž vtělena do výroku územního rozhodnutí. Připomněl, že změnou územního rozhodnutí dojde ke zmenšení velikosti zastavěné plochy. Uvedl, že dům žalobce a) se nachází v ploše, ve které i v minulosti byla průmyslová výroba (pivovar), byl vystaven v době, kdy oblast byla průmyslově využívána. Místo je typické přítomností výrobních hal a technické infrastruktury, absentují přírodní krajinné prvky a obytná zástavba se zde vyskytuje jen v minimální míře. Přítomnost těchto faktorů pramení z provozu průmyslového areálu i z blízkosti provozu na komunikacích. Poměry panující v místě před umístěním uvedené změny územního rozhodnutí podle něho odpovídají obvyklým poměrům v obdobných průmyslových zónách. Nelze tak rozhodně dospět k závěru, že by změna územního rozhodnutí, kdy dojde ke zmenšení záměru, sama o sobě snižovala kvality a hodnoty prostředí již existujících staveb pro bydlení. Poměry v území se nemění nad míru přiměřenou poměrům. Změna územního rozhodnutí nemá vliv na zhoršení pohody bydlení, pokračoval Stavební úřad. Nedochozí k přiblížení areálu k obytným domům, nedochází k upravení požadavku na provoz v halách. Z Hlukové studie vyplynulo, že hluk ze současné výroby a i z konečného stavu po celkovém rozvoji areálu nepřesáhne již stávající hluk v území. Nedojde tak k překročení míry přiměřené poměrům, a to ani provozem haly, ani přilehlé manipulační plochy. Totéž se týká i emisí vypouštěných do ovzduší, které jsou a zůstanou pod hygienickými limity. Ohledně osvětlení je dům žalobce a) k areálu orientován boční stěnou, ve které nejsou instalována okna, takže v žádném případě nemůže do oken jeho bytu osvětlení areálu pronikat. Rovněž prašnost prostředí míru přiměřenou poměrům překračovat nebude. Dle Stavebního úřadu tak k porušení pohody bydlení nedojde, a to ani samostatně, ani ve vzájemné souvislosti s dalšími dílčími faktory přítomnými v území.

104. Žalovaný v reakci na odvolání k dané problematice dodal, že minulými rozhodovacími procesy o území byl určen jeho charakter jako průmyslová oblast (výrobní zóna). I plocha vlastních domů odvolatelů byla začleněna územní plánem do funkční plochy – výrobní zóna. V území je přes sto let areál pivovaru (třísměnný provoz), kdy domy odvolatelů č. p. X [tedy i dům žalobce a) – pozn. krajského soudu] byly původně postaveny pro zaměstnance pivovaru. Průmyslový charakter území byl posílen územním rozhodnutím z roku 2011 o umístění stavby haly. V případě ochrany ovzduší jde o to, aby znečištění ovzduší nepřesáhlo určité meze. Těmi jsou jednak limity dané předpisy v oblasti ochrany ovzduší a z hlediska soukromoprávního se jedná rozumově o meze (správní úvaha), kdy jde o to, zda znečištění ovzduší bude, či nebude nad míru přípustnou místním poměrům. Odvolací orgán dospěl k závěru, že ke znečištění ovzduší nad přípustnou mez nedojde. Např. vzdálenosti domů odvolatelů od haly jsou dostatečné, takže nebude narušováno přirozené proudění vzduchu atd. Průvodní jevy s provozem haly jsou pro výrobní objekty typické (ty má i pivovar), avšak ani ty principiálně nebudou nepřiměřené místním poměrům.
105. Předmětná hala Stavebníka byla umístěna v roce 2011 a tím byly založeny současné místní poměry, které stále trvají. Předmětná změna tak zjevně není nad míru přiměřenou místním poměrům a názor o zásadním narušení kvality bydlení je tak čistě subjektivní, nekoresponduje s podklady řízení, stanovisky dotčených orgánů atd. K tomu lze dle žalovaného dodat, že po změně územního rozhodnutí musí následovat stavební řízení, po provedení stavby zkušební provoz, různá měření a pak kolaudace, kdy v těchto procesech bude opětovně prověřován objektivní soulad stavby s předpisy a objektivní dopady stavby do území.
106. Krajský soud konstatuje, že obsahově shora uvedené námitky žalobce a) soukromoprávního charakteru směřující k narušení kvality prostředí a pohody bydlení ve své podstatě kopírují tvrzení, se kterými přišli tehdejší žalobci ve shora již zmiňovaném soudním řízení, které bylo ukončeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56, jímž žalobu zamítl.
107. Podstatou daných námitek je stále tvrzení žalobců, že i kdyby předmětný záměr splňoval limity pro hluk nebo znečištění ovzduší, přesto jím vyvolané negativní vlivy v součtu s negativními vlivy stávajícího provozu nepřípustně narušují kvalitu daného prostředí a pohodu bydlení nad míru přiměřenou poměrům.
108. S ohledem na shora již soudem konstatovanou skutečnost, že obsah těchto námitek občanskoprávní povahy vznesených ve shora uvedeném stavebním i soudním řízení je svoji podstatou shodný s námitkami občanskoprávní povahy vznesenými v rámci prvního žalobního bodu v nyní posuzované věci, dovolí si krajský soud nejen odkázat na své tehdejší závěry, které v citovaném rozsudku ohledně dané problematiky učinil, ale zejména považuje za vhodné, aby citoval tu část odůvodnění z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, kterým kasační stížnost žalobců proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu totiž velmi výstižně popisují, vystihují a hodnotí předmětné občanskoprávní námitky žalobce a). S ohledem na shora uvedené jsou plně aplikovatelné i na nynější žalobní tvrzení a krajský soud se s nimi plně ztotožňuje. Nejvyšší správní soud o námitkách žalobců usoudil následovně:

„[40] V nyní posuzované věci dospěly správní orgány k odůvodněnému závěru, že provozem dodatečně povolené stavby kalící linky nedochází k překročení hygienických limitů (viz výše). Ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatelů nejsou zřejmé žádné zvláštní okolnosti, které by mohly odůvodnit potřebu vyššího standardu ochrany uživatelů okolních nemovitostí. Naopak, jak již byli stěžovatelé správními orgány i krajským soudem opakovaně upozorňováni, jejich nemovitosti se nacházejí v průmyslové zóně nedaleko pivovaru, jakož i dalších staveb sloužících k průmyslové výrobě či skladování. Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že obdobné lokality jsou charakteristické právě zvýšenou hlukovou zátěží a nic, kromě nepodložených tvrzení stěžovatelů, nenasvědčuje tomu, že by daná lokalita vykazovala před zprovozněním kalící linky výrazně nižší hlukovou zátěž. V závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 11. 8. 2015, č. j. KHSLB 16664/2015, vycházejícím z měření provedeného za zkušebního provozu se navíc uvádí, že i za provozu kalící linky zůstala dominantním zdrojem hluku doprava na veřejných komunikacích, která s jejím provozem nikterak nesouvisí – Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že si je vědom, že bylo toto závazné stanovisko vydáno pro účely kolaudačního souhlasu jiné stavby na téže pozemku, a odkaz na něj tedy neuvádí jako stěžejní argument, nýbrž pouze podpůrně pro dokreslení situace.

[41] Na výše uvedeném ničem ani argumentace stěžovatelů, že původně byly obytné domy situovány vedle pivovaru tak, aby jejich uživatelé nebyli jeho provozem obtěžováni. I tak totiž byly domy již před stavbou kalící linky situovány v průmyslové zóně, o čemž vypovídají i další blízké stavby sloužící jako sklady či průmyslové výroby. Obyvatelé těchto domů tak nemohli legitimně očekávat, že budou chráněni před imisemi nad rámec zákonných limitů. Rovněž je třeba přihlídnout k tomu, že stěžovatelé brojí proti vestavbě kalící linky, nikoliv proti stavbě areálu jako takového, který měl od počátku být užíván jako sklad. Přitom významným zdrojem hluku je právě doprava na veřejné komunikaci a též doprava související s obsluhou skladu – ostatně z podání stěžovatelů též vyplývá, že je obtěžuje hluk spojený s nakládkami a vykládkami nebo hučením motorů kamionů. Lze tak uzavřít, že ještě před vestavbou kalící linky byly místní poměry bezesporu charakterizovány zvýšenou hlukovou zátěží.

[42] Stěžovatele je též třeba upozornit, že zejména v případě občanskoprávních námitek je třeba podložit svá tvrzení důkazy. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, uvedl: „Za rozumný lze označit požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude odcházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby. V takové situaci je obdobně použitelná výše citovaná judikatura [rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. listopadu 2001, sp. zn. 30 Ca 394/1999, č. 901/2001 in: Soudní judikatura ve věcech správních, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. října 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, č. 804/2006 Sb. NSS], podle níž má stavebník nepovolené stavby povinnost prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, požaduje-li její dodatečné povolení.“ Jak již zdejší soud upozornil výše, měření hluku stěžovatelé zpochybňovali pouhými tvrzeními, aniž by je jakkoliv dokazovali, a ani nepodložili tvrzení ohledně místních poměrů ničím jiným než svými názory (popř. též náhledem na věc hrstky

sousedů s evidentním zájmem na výsledku řízení). Je zřejmé, že tímto procesním postupem nemohli vyvolat důvodné pochybnosti, aby měly správní orgány důvod požadovat po osobě zúčastněné na řízení II) další důkazy.“

109. I v nyní posuzované věci zůstali žalobci ohledně tvrzení, že Stavební záměr naruší kvalitu prostředí a pohodu bydlení v dané lokalitě nad míru přiměřenou poměrům, ve zcela obecné rovině. Na podporu svých tvrzení nepřinášejí žádné důkazy. Opírají je toliko o několikaletou zkušenost se skutečnými dopady provozu současných dvou linek, kdy jsou obtěžováni hlukem – má se jednat o hučení, dunění a další zvuky, to vše zkombinováno s hlukem při manipulaci na ploše u haly (rachocení, motory kamionů apod.). Objektivitě těchto svých tvrzení pak dovozují pouze ze svého přesvědčení, že „takto by uvedené imise jako obtěžující vnímala i jakákoli jiná osoba“, která by se ocitla v jejich postavení. Takový argument je ale zcela neuchopitelný, proto nedostatečný a obstat nemůže. Žalobci totiž v podstatě pouze specifikovali oblasti snížení pohody bydlení, nepředložili však žádný podklad, kterým by závěry ať už Stavebního úřadu, žalovaného či krajské hygienické stanice relevantně zpochybnili.
110. Ze strany žalobců tedy rozhodně nedošlo v průběhu správního řízení k tomu, že by důkazně podložili svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně Stavebního úřadu vyvolali důvodné pochybnosti o tom, zda Stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv. S ohledem na obsah žaloby pak nutno dodat, že takové pochybnosti nevyvolali ani u krajského soudu. Jejich líčení, jak byla situace ohledně bydlení v domě žalobce a) a sousedních domech po jejich výstavbě v polovině 80. let minulého století idylická a že charakter lokality se změnil až po spuštění provozu první kalící linky, lze stěží uvěřit. Resp. tato tvrzení vyvracejí zjištění stavebních úřadů, že již v době výstavby této malé enklávy rodinných domů byl v jejich těsné blízkosti fungující pivovar s třísměnným provozem. Což je pochopitelné, protože domy měli sloužit k bydlení právě zaměstnancům tohoto pivovaru. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve svém shora označeném rozsudku týkajícím se dané lokality uzavřel, že ještě před vestavbou kalící linky byly místní poměry bezesporu charakterizovány zvýšenou hlukovou zátěží.
111. Poznámka žalobce a) v odvolání proti územnímu rozhodnutí, že vinou stavebního úřadu byla stavba jeho domu zkolaudována bez změny průmyslové plochy na obytnou, pak svědčí spíše o tom, že již v době výstavby těchto obytných domů bylo možná postupováno v rozporu s tehdy platným územním plánem, a v důsledku toho byl do jinak průmyslového území zanesen „cizorodý prvek“ v podobě obytných domů. Přičemž důsledky tohoto pochybení se postupem času v souvislosti s rozvojem dané zóny, s nímž počítá i aktuální znění Územního plánu Turnov (viz shora), zvyrazňují. To je však již jen dedukce či spekulace krajského soudu, která je ostatně pro posouzení dané věci zcela irelevantní.
112. Způsob a rozsah, jakým se stavební úřady obou stupňů s námitkami žalobce a) týkajícími se otázky kvality prostředí a pohody bydlení v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádaly, resp. jak se zabývaly přípustností míry omezení práv žalobců, považuje krajský soud za dostatečný, zcela odpovídající obsahu těchto námitek. Je navíc zřejmé, že stavební úřady neposuzovaly jednotlivé aspekty izolovaně, ale v souvislostech a v souhrnu, jak se toho žalobci v žalobě domáhají. Skutkový stav věci pak zjistily v úplnosti tak, že o něm nemůže být pochyb, neporušily tedy ani ustanovení § 3 správního řádu, jak jim vyčítali žalobci.

113. Dle č. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod „*vlastnictví zavazuje*“ s navazujícím zákazem jeho zneužití na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Ústavodárce tak respektoval nepopíratelný poznatek, že vlastnictví neznamena absolutní svobodu vlastníka při výkonu jednotlivých oprávnění tvořících obsah vlastnického práva, ale že vlastníková svoboda je vymezena zákonem, že vlastnictví lze vykonávat jen v jeho mezích (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 451/11).
114. V projednávané věci je krajský soud přesvědčen, že se stavební úřady obou stupňů přípustností tvrzené míry omezení práv žalobců v daném správním řízení dostatečně zabývaly. Uzavírá proto, že správní orgány hlediska stanoveného čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zohlednily a respektovaly podmínku pro rozlišení přípustných a nepřípustných zásahů do vlastnického práva, tj. „*míru přiměřenou poměrům*“.
115. Nelze samozřejmě vyloučit, že Stavba může v budoucnu překračovat hlukové či jiné limity (např. nedodržováním pracovních postupů při výrobě zaměstnanci, zvýšeným dovozem a odvozem materiálu, kumulací s dalšími zdroji hluku atp.). Právní úprava však umožňuje, aby se proti takovým imisím k tomu oprávněné osoby bránily (např. na základě přeměření hluku ze strany orgánů hygieny).
116. Protože krajský soud shrnuje a uzavírá, že neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, nezbylo mu, než žalobu zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

117. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.
118. Osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovala, ostatně pro takový postup nebyly ani naplněny důvody dle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. března 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.

